

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΔΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Τό κίνημα πού δέν έγινε. Περί τίνος άκριβώς έπρόκειτο. Οι δυσαρεστημένοι άνωτεροι αξιωματικοί και ύπαξιωματικοί. Πώς άνεμιχθή τό ένεμκ του κ. Λαπαθιώτη. Σκέψη και μυστήρια. Τό μοίρασμα των Ύπουργείων. Με τό έπλε στην άγκυλιά!... Τί συνέβη άνημερα του κινήματος...πού δέν έξερράγη. Στη φυλακή, κτλ. κτλ.

Ο Δεκέμβριος του 1911, δηλ ή Έλλάς συνεταράχθη ένα πρωί από τήν είδηση, ότι άνεκαίωρηθ ή κίνημα στρατιωτικό, του όποιου σκοπός ήταν ή σφαγή των τότε Κυβερνητών και όλων των πολιτικών άνδρων της χώρας, κατά τή νύκτα, προς τά έξημερωμένα του Άγίου Νικολάου, στις 6 Δεκεμβρίου δηλαδή, και ή ανάληψη της άρχής από τους συνωμότες, οι όποιοι με δρακόντεια μέτρα, θά έσωζαν τον τόπο.

Όνόματα άρχηγών του κινήματος αυτού, έφεροντο πολλά, μεταξύ όμων ένα έκπέλε: τό όνομα του συνταγματάρχου, τότε, του Παρθολικού κ. Λαπαθιώτη, στρατηγού σήμερα έν άποστρατεία, και πατρός του συνεργάτου μας ποιητού κ. Νικολ. Λαπαθιώτη.

Ό κ. Λαπαθιώτης ήταν ένας από τους πιο μορφωμένους αξιωματικούς πού είχεν ή Έλλάς, κατά τήν εποχή εκείνη, τους πλέον άξιους, και τους πλέον σοβαρούς. Για τό λόγο αυτό, ή ανάμειξη του όνοματός του στο κίνημα, άνασταίωσε τον Έλληνα λαό, γιατί τό έθεώρησε ως κίνημα πράγματι πολύ σοβαρό.

Της διαδόσεως έπικροήθησαν, ή μάλλον προηγήθησαν, μερικές σύλληψεις αξιωματικών και ύπαξιωματικών και ή άποιάριση του κ. Λαπαθιώτη από τό στρατό.

Ό τύπος κατόπιν, και ιδίως ό κυβερνητικός, προσπάθησε να δώσει κομική χροιά στην ύπόθεσή αυτή, και τέλος, θαύδ μυστήριο και σιωπή εκάλυψαν τό ζήτημα. Κανείς λόγος δέν έγινε πλέον περί αυτού, άλλα και ούτε έπεράθη πια καμιά έν' αυτού συζήτηση.

Τό μυστήριο τό μεγάλωνε και ή στενή φίλια, ή όποία ύπήρχε μεταξύ του κ. Λαπαθιώτη και του κ. Βενιζέλου, κυβερνητικού τότε της Έλλάδος, διαρροόσα, άκόμη, μέχρι σήμερα.

Άλλά δέν πρόφτασεν ό κόσμος να συζητήσει και τό φαινόμενο αυτό, γιατί έπλήθαν, στο μεταξύ, οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και τό κίνημα, πρό των μεγάλων έθνικών γεγονότων, έληγομήθησε παντελώς... και τό μυστήριο έμεινε μυστήριο!...

Κι' όμως κάτι είχε συμβή. Ύπηρχε τότε μια δυσαρέσκεια μεταξύ των ύπαξιωματικών του στρατού πολλοί των όποιων σήμερα ίνε άντισυνταγματάχα. Όλοι αυτοί ήταν δυσαρεστημένοι, γιατί έβλεπαν, έ τι, με τον νέο οργανισμό του στρατού, ό όποιος του έβλεπε τή σχολή των ύπαξιωματικών και έμποδίζετο ή προαγωγή των εις αξιωματικές, και κανένα μέλλον δέν διανογιόταν πια μπροστά τους.

Τή δυσαρέσκεια αυτή άντελήθησαν και μερικοί άνωτεροι αξιωματικοί «δ υ σ α ρ ε σ τ η μ έ ν ο ι» για διάφορους λόγους, οι όποιοι σκέφθηκαν να τήν έναισταλείψουθ.

Κατέβηκαν, λοιπόν, στους στρατώνες, έφριγγαν τα χέρια των ύπαξιωματικών και τους ύποσχόντουσαν γαλόνια και τιμές:

—Όταν αλλάξουνε τά πράγματα κι' έρθουνε έμεσι! τους έλεγαν.

—Έτσι φαναστήσαν οι περισσότεροι ύπαξιωματικοί!

Κι' αφού οι «δυσαρεστημένοι» έξασφάλσαν τους ύπαξιωματικούς, ζήτησαν να βρούν και μερικούς πολιτικούς, οι όποιοι να γίνουν εγγέματα του κινήματος.

Και θρέθησαν και οι εγγέματα.

Πριν έκραγή τό κίνημα, έτέθηκαν όλες ή βάσεις της μελλούσης έξυγασίας.

Πρώτα έπρεπε να είναι έτοιμο τό Ύπουργικό Συμβούλιο, όπως, ενθός ως καταληφθουθ από ύπουργούς, κάθε ύπουργός ένορθή στο ύ-

θάλ. Αυτή τή φορά όμως ή γυναίκα μου ήρθε μαζί μου στο Παρίσι κι' όταν τή είπα ότι πάω να έρω τον φίλο μου Ντυβάλ, θέλησε να με συνοδέη ως τήν πόρτα του σπιτιού του. Πήρα λοιπόν στην τύχη τον πρώτο δρόμο πού θρέθηκε μπροστά μου και μπήκα στην τύχη πάλι σ' ένα σπίτι. Κάποιος άγιος με θοήθησε! Ήταν τό σπίτι σας!

—Ά! Για φαντάσου σύμπτωση! Έκανε κατάπληκτος ό Ντυβάλ. Μά για σταθίτε... Μήπως λένε Λουλόι τή φιλενάδα σας;

—Όχι, τή λένε Φλώρα! Είναι μια μελαχροινόουλα, όλο τσαπηνιά! Με συγχωρείτε όμως, γιατί θιάζομαι. Η καμένη, με περιμένει τόση ώρα! Λοιπόν χαίρετε κι' εγχείρασθ πολύ!...

Κι' ό Ντυμπουά—ό άληθινός Ντυμπουά!—χάχηγε γρήγορα στο θάθος του δρόμου.

Ό Ντυβάλ έκανε μια θόλτα στις όθρες του Σηκουάνα και γύρισε άκεφος στο σπίτι του. Άπό τή μέρα εκείνη δέν τόλμησε πια ν' άπατήσει άλλη φορά τή γυναίκα του.

POZE PEZI

πουργείο του και άρχισή τήν έξργασία του πού θα έσωζε τήν Έλλάδα.

Γιατί σύνθημα των συνωμοτών ήταν:

«ΕΛΛΑΣ» — «ΣΩΤΗΡΙΑ»

Έτσι λοιπόν σχηματίσθηκε και τό Ύπουργικό Συμβούλιο, τό όποιον είχεν άποτελεσθή από τους εξής:

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας.

ΓΡΗΓ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, Ύπουργός των Οικονομικών.

ΜΑΤΕΣΙΣ, της Δικαιοσύνης.

ΣΠΗΛΑΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (τέως Νομάρχης Καλαμών), Ύπουργός της Παιδείας.

ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, των Έσωτερικών.

ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, των Έξωτερικών.

ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ, των Ναυτικών.

Και άμνηστο να ίσπονησθή, ότι ό κ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ, θα ήταν Ύπουργός των Στρατιωτικών.

Κατά τή συγκρότησή του Ύπουργικού Συμβουλίου, ή άλήθεια είναι, ότι έτεκράτησε μεγάλη αυταπάριση και πατριωτισμός.

Ό κ. Ευστρατάδης, π. χ., με μεγάλα βάσανα, έδεχθή τό ύπουργείο των Οικονομικών.

—Όχι... Όχι! διαμαρτύροτο. Έγώ δέν θέλω ύπουργείο... έ τι κάνω, τό κάνω για τήν πατρίδα.

—Μά, χωρίς Ευστρατιάδη, έν όνομά τής πατρίδος, σε παρακαλώ με να δεχθής!...

—Άδύνατον, θα παρεξηγηθώ!... Προτιμώ να μείνω ένας άπόλους άγονιστής της πατριωτικής ιδέας!

Στό τέλος κατελείψη να αναλάβη τό ύπουργικό χαρτοφυλάκιο.

Άλλά ως να κατατείσθ ό κ. Ευστρατιάδης, και άλλο έπιτόδιο παροχάστηκε. Τώρα, με τήν άράδα του, ό κ. Σπηλαιώτοπος, δέν έδεχτο, και' σόδνενα λόγο, ύπουργός.

—Άιάν, κ. Σπηλαιώτοπος!

—Όχι.

—Είνε άναγκαία ή παρουσία σας, στο Ύπουργικό Συμβούλιο...

—Τίποτε!

Άλλά, στο τέλος, κατελείψη και ό κ. Σπηλαιώτοπος. Μά ξαφνικά κι' άλλο ζήτημα παρουσιάστηκε.

Ό Μητσόπουλος είχε τήν ιδέα, ότι τό κίνημα θα έπρεπε να διενεθται, φανερά, από έναν άρχηγό και έπρότεινε τον... εαυτό του.

—Άκουστροτε ποτέ να γίνη κίνημα, χωρίς να έχη άρχηγό! ρώτησε.

—Πού να τον βρούμε τώρα! Η περιστάσεις και ή έξέλιξις θα αναδείξουν έναν άρχηγό.

—Βρή άδερφέ, τί τά θέλετε αυτά!... Έγώ είμαι ό ένδεδειγμένος.

Η πρόταση όμως αυτή του Μητσόπουλου, άπεκροσθη από των λοιπών και τό κίνημα άπεφασίσθη να γίνη... διλογικών. Χωρίς ένδεδειγμένους!

Άφου καθρητίσθη τό... Ύπουργικό Συμβούλιο, οι ύπουργοί άπεφασίσθη να πάνε στα σπίτια τους και εκεί να περιμένουνε τό σύνθημα.

Στις 3 τό πρωί, δηλαδή έξημερωμένους του Άγίου Νικολάου, και ό-ταν καθαρϊόταν ή Άθήνα, από τά έντελεστικά όργανα της έπαναστάσεως, θα πέφταν δυο κανονές από τό Λικαβηττό, Άμέσως με τους κανονοβολισμούς, οι κ. ύπουργοί, έπρεπε, χωρίς να χάσουν στιγμή, να κατευθινουθ στα ύπουργεία τους, και ν' άρχίσουνε τήν έξργασία.

Μέτρον, όμως, φροντισμός, ύπυγόρευσεν, όπως οι κ. ύπουργοί, τή θραδύ έκείνη, μη κομηθουθ, για κάθε ένδεδειγμένο, στα σπίτια τους, άλλα, χωρίς κανενά να τους άντλήσθη, σε ξένα σπίτια, για άσφάλεια.

Ό Άντωνόπουλος, μάάλιστα, των Έσωτερικών, για πιο πολύ άσφάλεια, πήγε και κομηθηκε στο σπίτι μιας έγγάμου θυγατρός του, πάνω εκεί κοντά, στού Στρέγγη του ντυαφάρι!...

Έκει μάλιστα συνέβησαν και αρκετά περίεργα γεγονότα, τά όποια θα διηγηθούμε άλλοτε.

Έπίσης, πολλοί ύπαξιωματικοί, έπσαν τή θραδύ αυτή και κομηθησαν ντυμένοι, έχοντας τά όπλα... στην άγκυλιά τους!...

Μά τό πράγμα μαθεύτηκε. Και τήν Άλλη μέρα έγιναν μερικές συλήψεις αξιωματικών και ύπαξιωματικών.

Οι συλήψθέντες, τή συνοδεία ενός ύπομοιραρχου, ένός έννομοτάρχου και τριών χοροφυλάκων, μεταφέρθησαν, διά του... τραίμ, στις φυλακές Συγγρού.

Ήσαν κατόπιν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και όλοι, έπαναστάτες και μη έπαναστάτες, έπήγαν στη γραμμή κι' έκαμαν τό καθήκον τους, σαν Έλληνας οσοίτοι!...

Κι' ούτε λόγος πια έγινε, για τό κίνημα αυτό και τό μυστήριο έξακολουθεί, ως σήμερα, να μένη μυστήριο για τον πολύ κόσμο!...